

# סיפורי ספר

14 ע"ת אה"ל"ס"ס

לאחר תקופה ממושכת של אי-שקט והתמרמרות בקרב המקלטים החליטו המוסדות לכנס אותם לכינוס חירום ולברר מה מעיק עליהם. מכל חלקי הקיבוץ באו המקלטים לישיבה על מנת לפרוק מה שמעיק על ליבם ולדבר על דברים שמטרידים אותם בקיבוץ. פתח ואמר מקלט ותיק: "אני לא יודע מה בדיוק קרה פה בשנים האחרונות אבל אני זוכר תקופות שהכל מסביבי צמח ופרח ושיגשג והיתה תחושה אצלי שאני צומח וגדל יחד עם הסביבה הדינאמית מסביבי. לפני בערך 10 שנים התחיל לכסות את כולנו מין מעטה נוקשה וקפוא, אני לא יודע למה זה קרה אבל אני מרגיש שכאלו כולנו לבשנו מין שריון כזה שמונע מאיתנו להתקשר אחד עם השני" בנקודה זו התערב מקלט ותיק אחר והסביר: "שמעתי מישהו מסביר שככה אנו מוגנים יותר טוב". מקלט צעיר צייץ מהפינה: "לי דוקא לא כל כך מפריע השריון הזה שהלבישו עלינו, אני דווקא מרגיש שהוא מגן עלי מפני החדירה לחיי הפרטיים. מה שכן מפריע לי היא האפרוריות הזו של שכבת המגן. למה הכל מסביב אפור כל כך ומדכא? למה לא ניתן להוסיף קצת צבע שיהיה שמח בנשמה?" בנקודה זו התערב המקלט החדש ביותר שרק עתה התמקם בקירבנו ובהתרגשות רבה התריס לעבר הותיקים: "אני לא מבין למה מתעלמים ממני לגמרי כאילו אני לא קיים. אף אחד לא נכנס אלי כדי לברר אם יש איזו בעיה ואיך אני מסתדר ובכלל איך אני מרגיש, רק כשיש מצב חירום אז כולם נזכרים בי ומגיעים אלי ואז בדרך כלל מאוחר מידי. לפי דעתי צריכה להיות יותר איכפתיות כלפינו גם בתקופות רגועות ולא שיתעלמו מאיתנו רוב הזמן. יש לי הרגשה שרק כשזקוקים לנו בעיתות חירום באים אלינו לברר מה שלומנו, ואם לא צריכים אותנו - אז רוב האנשים עוברים לידנו כאילו שאנחנו לא קיימים, לדעתי זה חמור מאוד שנזכרים בנו רק כשיש איזשהו פיצוץ". מקלט חדש אחר ניענע בראשו לאות הסכמה, דפק באגרופו על השולחן וקרא בכעס: "אני לא אסכים שיטפסו עלי כל הזמן, אז מה אם אני חדש ולא יכול להתגונן. יש לי כבוד עצמי ואני לא מוכן שכל אחד ינצל את העובדה שאני מקלט חדש כאן וירמוס את כבודי, שילכו לטפס על עץ אחר". המזכיר ניסה להתגונן ולהסביר שהמצב לא כל כך חמור כפי שתואר בפגישה אך המקלטים חלקו על דבריו וטענו שמקפחים אותם כל הזמן ולא מתחשבים בכך שרובם חדשים כאן ולוקח להם זמן להתרגל למקום החדש ולאנשים הלא-מוכרים שמסביבם. היך גם מקלט אחד חריג שדווקא הגן בלהט על החברה שקלטה אותו לתוכה וסיפר בהתרגשות: "אלי דווקא באים הרבה אנשים, ואף פעם לא משעמם אצלי. כל הזמן יש רעש ומוסיקה - ממש שמח". המקלט הוותיק שפתח את השיחה הזדרז להתערב: "נכון, אבל לא כל אחד מוכן שיהפכו את הבית שלו לדיסקוטק". בשלב זה הבין המזכיר שהשיחה הזו היא עקרה וחסרת תוצאות ולכן החליט לשים לה קץ בתקווה שפעם אחרת יתקיים דינן יותר רציני. בנימה תקיפה וסמכותית הוא סיכם את השיחה: "אני מודה לכל הנקלטים, יוצאי אמריקה הלטינית, שהגיעו לשיחה הזאת, היה מעניין וחשוב לשמוע אותכם ואני מקווה שכמו כל הנקלטים שהגיעו לפניכם תשתלבו גם אתם ביננו ותראו לכולם שהנקלטים מדרום אמריקה יכולים להיות חברי קיבוץ טובים ויכולים לתרום לחברה כמו כל חבר אחר."